

POSTANOWIENIE

Dnia 20 kwietnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Myszka (przewodniczący)

SSN Piotr Prusinowski

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska (sprawozdawca)

w sprawie z wniosku I. Spółka z o.o.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych
przy udziale zainteresowanych: [...]o składki na ubezpieczenie społeczne,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 20 kwietnia 2016 r.,
zażalenia wnioskodawcy na postanowienie Sądu Apelacyjnego
z dnia 29 czerwca 2015 r.,

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 29 czerwca 2015 r. Sąd Apelacyjny odrzucił skargę kasacyjną I. spółki z o.o. od wyroku tego Sądu z dnia 6 listopada 2014 r. ze względu na zbyt niską wartość przedmiotu zaskarżenia, która została określona przez płatnika na kwotę 215 zł.

W zażaleniu odwołująca się, nie kwestionując tej wartości przedmiotu zaskarżenia, zarzuciła naruszenie art. 398² § 1 zdanie drugie w związku z art. 398⁶ § 2 k.p.c., podnosząc że skarga kasacyjna została wniesiona w sprawie, która dotyczyła nie tylko wysokości składek, ale także objęcia obowiązkiem ubezpieczenia społecznego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sprawa, w której wniesiono skargę kasacyjną, nie należy do spraw wymienionych w art. 398² § 1 zdanie drugie k.p.c. (o objęcie obowiązkiem ubezpieczenia społecznego). Zapoczątkowana została odwołaniem od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych dotyczącej ustalenia wysokości podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne i zdrowotne zainteresowanej P.K. W szczególności, w miejsce kwot zadeklarowanych, ustalono podstawę wymiaru składek określoną w decyzji. Stwierdzono, że w podstawie wymiaru składek nie uwzględniono przychodu uzyskiwanego poza wynagrodzeniem przez osobę będącą pracownikiem płatnika i wykonującą pracę na jego rzecz na podstawie dodatkowych umów cywilnych, zawartych z H. spółkę z o.o.

Przedmiot sporu wynika z przyjętej w art. 8 ust. 2a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 121 ze zm.) konstrukcji uznania osoby wykonującej pracę na podstawie umowy cywilnoprawnej na rzecz własnego pracodawcy za jego pracownika, która wykładana jest w dotychczasowym orzecznictwie Sądu Najwyższego ze względu na cel zapewnienia opłacania składek na ubezpieczenie społeczne. Uznaje się, że w tym przepisie pojęcie pracownika jest rozszerzone na jego dalszą aktywność w ramach umowy cywilnoprawnej, jeżeli w jej ramach świadczy pracę na rzecz swojego pracodawcy. Także więc w zakresie tej sfery aktywności uznawany jest - na potrzeby ubezpieczeń społecznych - za pracownika tego właśnie pracodawcy i płatnikiem składek z tego tytułu jest pracodawca - art. 4 pkt 2 lit. a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, a przychód z tytułu umowy cywilnoprawnej jedynie uwzględnia w podstawie wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe tego pracownika - art. 18 ust. 1a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 2 września 2009 r., II UZP 6/09, OSNP 2010 nr 3-4, poz. 46 oraz wyroki z dnia 22 lutego 2010 r., I UK 259/09, niepubl.; z dnia 11 maja 2012 r., I UK 5/12, OSNP 2013 nr 9-10, poz. 117; z dnia 18 października 2011 r., III UK 22/11, OSNP 2012 nr 21-22, poz. 266; z dnia 18 marca 2014 r., II UK 449/13, niepubl. i z dnia 3 kwietnia 2014 r., akt II UK 399/13, niepubl.).

Osoba wykonującą pracę na rzecz swego pracodawcy na podstawie umów cywilnych podlega obowiązkowo ubezpieczeniu społecznemu jako pracownik i na tym kwestia jej ubezpieczenia się wyczerpuje (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 13 marca 1997 r., I PKN 43/97, OSNAPIUS 1997 nr 24, poz. 494; z dnia 3 kwietnia 2014 r., II UK 399/13, niepubl. i z dnia 6 lutego 2014 r., II UK 279/13, niepubl.). Ugruntowany jest w związku tym pogląd, że sprawa o opłacenie przez pracodawcę składki w wysokości wynikającej z przychodu uzyskanego przez pracownika na podstawie umowy o pracę i zlecenia wykonywanego na rzecz tego pracodawcy dotyczy składki, gdyż przedmiotem postępowania jest jedynie ustalenie właściwej kwoty jej podstawy wymiaru (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 21 kwietnia 2015 r., II UZ 8/15, niepubl., z dnia 19 sierpnia 2015 r., II UZ 14/15, niepubl.).

Uwzględniając, że w sprawie objętej zażaleniem wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa od 10.000 zł, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.